

Tu úterní odpolední procházku.

Dopoledne to vypadalo, že bude hezky a i Maya v diskuzi říkala, že by mělo začít pršet až k večeru. Je možný, že čtvrtá hodina už jako k večeru je. Páč bylo echtgold hnusně. Udělala se taková ta lezavá zima a přšelo. Vyloženě ideální na procházku. Odvykla jsem si už nadávat na déšť, páč díky suchu je člověk naopak rád, že prší. Ale tu zimu si mohl někdo teda odpustit. Tu lezavou, mokrou, fujtajblovou. Každopádně ven se musí za jakýhokoliv počasí.

“Takže děcka ohaří, dem!”, pravila jsem a pro dnešek to směřovala do civilizace. Nechtěla jsem domů dovést úplně zabahněný koule místo psů. Nechala jsem Tali Tali a dozorovala si Rumíčka. Páč to háráníčko, že jo. A z něj teď blemtač nárůživej teda. Takže si to trochu prohodili s docentkou Talířovou. Snažím se ho hlídat, ale ..... s Tali je to těžký, že jo.

Takže pro začátek jsme si na obou stranách museli vyjasnit, že tohle ne a tamto taky ne. Tedy Rumouš nebude blemtat a Tali nebude sbírat nic ze země. A že co řeknu to platí. Jo. No. .... Helejte mě z ní vážně jednou trefí. Aby naše sídlištní venčení nebylo tak fádni a trochu jsme si zablblili, sáhla jsem do kapsy a vytáhla pytlík v němž bydlela již rozpůlená slečna Slepíčka a taky pan Oslík. Dala jsem do hry dolní část slepičího těla, celého oslíka a uplacírovala jsem se uprostřed jednoho ze zelených kopečků. Metala jsem střídavě jednomu a druhému, trochu jsem do toho zapojila nenápadně i poslušnost a prostě jsme si jen tak blbli. Tali uprostřed toho blbnutí přežvejkla i to slepičí torzo vejplůl a já jí hned tu menší část dolovala z kušny. Aby jí nenapadla nějaká blbost. No... znám jí dobře. Jenže co je mi to platný. Obezřetná můžu bejt stotisíckrát, když jde nepřízeň osudu proti mě. Kapsu totiž nenápadně opustil ten pytlík, kde jsem hračky měla a..... to prostě nepochopíte podle její uvažování!!! Okamžitě po něm skočila a spolkla ho □ □ □ .

Dopr...! No Prčice na pořadu dne nebyly teda, to se přiznám. Stála jsem tam jak vopařená. Tak to je supr tohleto, běželo mi hlavou. Já se z ní jednou fakt zbláznim, běžel další nápis v hlavě. “Ty seš fakt takovej kretén Tályje, že to nemá vobdoby!! Co mám asi tak teď dělat?” “Nevim.”, čumělo na mě flekatý jelito. “Co je?” ptal se starostlivě Rumoušek. “Nic, Rumoušku, nic, to se Tě netýká. Vona je úplně blbá!” To už se mi to chtělo volat velmi hlasitě. No jo, no □ “Tak ešče, že mám doma ten pytlík kysanýho zelí, to je tak jediný, co můžu dělat.”, vzdychla jsem si. A šli jsme bez blbnutí dál. Já pochmurně, ohařiska v pohodičce.

Provedla jsem nás sídlákem kolem lidušky, kde si ohařiska cvičně na povel zaběhali po opuštěných točitých schodech vedoucích ke střeše budovy. Jen tak, abychom si prostě nenásilnou formou upevnili komunikaci. K ničemu jinému to v podstatě není. Jen hravý povelování. A došli jsme na velkou louku pod místním úřadem. Taliřová se rozletěla jak noviny ve větru, tak jsem jí musela sdělit, že by měla laskavě ubrat plyn. A zrak mi padnul na opuštěný kolotoč..... hm..... ???

V rámci zachování vlastního života jsem počkala na moment, kdy se začuchala opodál a pak rychle nasedla a odrazila se. V ten moment mě začala stíhat. Slepice. Páč Rumouše moje zákeřnost nejen rozeběhla, ale taky rozkvokala □ . To pochopitelně vzbudilo Tali zájem a okamžitě se přidala k zoufalý zrzavý slepici. Aby slípka nebyla opuštěna ve svém zvukovém projevu, začala flekatice děsně řvát. Což zase upoutalo pozornost nějakýho člověka, který v tom dešti! seděl na lavičce opodál a cosi si kutil na telefonu. Nevím, jak se to těm ohařskem pomatencům povedlo, ale nějak se do mě oba zaklesli a jak mě chtěli chytit, tak tím pádem poháněli sami ten kolotoč □ □ . Jásala jsem nahlas, že mám vlastní pohon kolotoče a myslím, že se ten dotyčný na lavičce docela bavil. Abych mohla bezpečně vystoupit musela jsem si dát trochu práce s uklidněním těch dvou rozpumprdlíkovanejch motůrků.

Prošli jsme loukou, kde se Rumouš v “nestřeženým” okamžiku projevil jako bandita a lotr Babinskej, protože čórnul opodál venčící paní se synem balonek. A ešče to maskoval, tak, že to nebylo vůbec vidět □ . Jasně, balonků nejni nikdá dost, že jo. S omluvou jsem mu balonek nakázala vydat a vrátit. Nadšenej teda nebyl. Na konci louky je takovej hrací plácek s mantinelem, kterej v zimě - hahahaha, dobře, tak v bejvalejch zimách - sloužil k tomu, že se tam udělal ledovej plac na hraní hokeje a takový to domácí brusleníčko. Teď je to opuštěný. Posadila jsem ohařiska na roh, dala jim povel čekej a odešla k protilehlému rohu hřiště. Přes mantinel jsme na sebe neviděli. Pak jsem zavolala “Okolooooo!” aby mě vyrazili stíhat. Počítala jsem s tím, že oba vyrazí stejným směrem. Naivka jsem. Rumouš mě přepadnul zezadu, Tali to do mě napálila zředu. □ Výborná přepadovka. Tak jsme si to stříhli ještě jednou. A pak jsme přešli na druhej chodník. Tali měla tendence, že by se vrátila na spodní část louky, páč tam je zabordelíno a určitě by se tam něco vhodnýho dalo vynajít. Budiž jí ke cti, že se nechala odnavigovat a šla tudy, kudy měla.

Protože cesta vede kolem polikliniky, využila jsem toho, že jsme se všichni tři společně “prošli” po nájezdový rampě ze železných roštů. Čas od času to tak dělám, aby to prostě

Takhle jsem si to teda nepředstavovala

brali jako normoš věc. Člověk ani pes nikdá neví. To už jsme byli kousek o domova a taky od nárožních hodin s lavičkama do kruhu, kde jsme si jako obvykle dali jednu, dvě, tři stíhačky. Jak jsou na mě dva, je to poměrně náročný □ . U popelnic opodál si Tali vyvzpomněla na svůj starý zlatý bufet časy a ač jinak teď míjí popelnicový stání bez potíží a naopak s vědomím, jak byla šikovná, tak teď mezi ty čtyři volně stojící kontejnery zajela. Houkla jsem na ní a ..... jejdaaa, copak to měla v kušně? Obří housku nějakou. Leč teda jí svědomitě pustila, to jo. Pytlík dneska asi stačil. Poté i sama od sebe disciplinovaně nezamířila pod jedny ze svých oblíbených balkonů a já ji tak mohla jen v tichosti dozorovat.

Jo dozorovat, to už k ní tak nějak patří, což je škoda, protože kdyby tohodle nebylo, užívali bychom si ti procházky mnohem víc.